

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ
КАФЕДРА ФІЛОСОФІЇ
КАФЕДРА КУЛЬТУРНО-ДОЗВІЛЛЕВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

НАЦІОНАЛЬНІ КУЛЬТУРИ У ГЛОБАЛІЗОВАНОМУ СВІТІ

**Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції
(6–7 квітня 2017 року)**

Київ 2017

Список використаних джерел

1. Балашов А. А. Маркетинг модных товаров: на примере одежды: автореф. дис. ... канд. экон. наук: 08.00.05 / А. А. Балашов. – М.: Рос. экон. акад., 2004. – 22 с.
2. Барт Р. Система Моды. Статьи по семиотике культуры / Р. Барт; пер. с фр., вступ. ст. и сост. С. Н. Зенкина. – М.: Издательство им. Сабашниковых, 2003. – 512 с.
3. Гофман А.Б. Мода и люди: новая теория моды и модного поведения / А. Б. Гофман. – 3-е изд. – СПб.: Питер, 2004. – 208 с.: ил.
4. Джексон Т. Индустрия моды: пер. з англ. / Т. Джексон, Д. Девід. – К.: Баланс Бізнес Букс, 2011. – 400 с.
5. Костюченко О. В. Психологія ефективності фахівця індустрії моди: навчально-методичний посібник / О. В. Костюченко, Л. П. Дихнич. – К.: Ліра, 2016. – 464 с.
6. Уайт Н. Fashion-бизнес: теория, практика, феномен / Н. Уайт, Й. Гриффитс. – Минск: Гревцов Паблішер, 2008. – 272 с.

Левіт Дмитро Анатолійович,

кандидат філософських наук,

доцент кафедри академічного та естрадного вокалу

Інституту мистецтв

Київського університету ім. Б. Грінченка

РЕЖИСЕРСЬКА ВІЗУАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕРТІВ ЕСТРАДНОЇ МУЗИКИ

На сучасному етапі розвитку суспільства величезного значення у соціально-культурному житті українців набуває інтегративний зв'язок видів мистецтва. Саме це сприяє реалізації однієї з найважливіших аспектів людського існування, а саме моральності. Саме моральна сторона безпосередньо впливає на процес виховання людини та формування культурних смаків. Саме тому переосмислення історичних, національних, і моральних цінностей на шляху розвитку українського театрального мистецтва, театральної спадщини України у поєднанні з суспільно-культурними процесами, розвитком мистецтвознавчої думки, є важливою проблемою сьогодення. Зважаючи на сказане вище, важливості набуває проблема правильної, доступної для широкої аудиторії режисури сучасних, зокрема естрадних, концертів.

Як відомо, саме концерти естрадної музики постають важливою складовою загального суспільно-історичного контексту. Їх репертуар відображає всі сторони людського життя та втілює всі основні проблеми сьогодення. На відміну від концертів академічної музики, які частіше мають загальнолюдське, понадісторичне значення, концерти естрадної музики більш наближені до непідготовленого, звичайного «слухача з народу». Це зобов'язує режисера до великої відповідальності щодо методів та форм подання матеріалу. Такі концерти потребують більшої режисерської

підготовки та сьогодні сягають вже не просто презентації музичного матеріалу, а видовищного дійства.

Оскільки сучасне докільля саме перетворилось на суцільне видовище («суспільство спектаклю» за Г. Дебором), коли мистецтво розчиняється у житті, а життя чи не у всіх своїх якостях набуває рис театральності на перший план виходять форми, що найбільш наближені до людини, «вплетені» в її життя і не вимагають від неї додаткових фізичних, душевних, психоемоційних рухів та поштовхів для встановлення комунікаційного зв'язку, – тобто, форми, що максимально розчинені у житті людини, оточуючи її ніби самі по собі та відповідають її потребам.

Слід зазначити, що режисура естрадного концерту окрім традиційних режисерських завдань несе в собі й специфічні завдання такого типу як акцент на постаті вокаліста-виконавця, врахування особливостей вокального чи інструментального виконання тощо. Виконавець є не просто головним персонажем, він є центральною фігурою, навколо якого проходить дійство ним ініційоване. З появою аудіо-, відео-, комп'ютерної техніки, зміцнюється тенденція естрадного вокального мистецтва до театралізації та видовищності. Вокал, пластика, хореографія, слово, поєднуються єдиною драматургією і оформлюються світлом, декораціями і різними технічними ефектами, тобто майже будь-який естрадний номер характеризується синтезом та тісною взаємодією його мистецьких компонентів – акторської гри, музики, слова, співу, танцю, сценографії.

Естрадний виконавець стає центром режисерського задуму через багато причин. По-перше, його прототип – знана, навіть виняткова особистість, чий образ може бути показовим для певного типу культури. Він завжди виступає корифеєм спектаклю, звертаючись до публіки від власного імені та говорить про традиційні проблеми свого часу. Також саме виконавець є найбільш відповідальним в композиційно-драматургічному театральному задумі.

Сьогодні рівень технічних можливостей доходить високого. В багатьох залах навіть навчальних закладів існує необхідне обладнання для технічного забезпечення режисерського задуму. Але, на жаль, все більше номерів мають традиційне оформлення.

Спираючись на відсутність можливостей активно-дієвого виконавця – бо в нього своє завдання, а саме художнє, наповнене глибоким сенсом виконання музичного твору – режисери все частіше роблять традиційний антураж з освітленням, танцем, візуалізацією музичного твору (відеоряд, включення кліпу тощо).

Особливо цікавим та відповідальним сьогодні з точки зору режисера є саме зазначений вище відеоряд.

Головним завданням такої візуалізації пісні ми можемо зазначити таке: обґрунтоване використання, певної рефлексії, візуального на музичний матеріал; суспільно-історичне, коректне використання відеоряду; структурна взаємодія музичного матеріалу та візуального ряду. Також слід зазначити,

що режисура відбувається в двох планах, на мікро- та макрорівнях. Йдеться про те, що задача режисера за достатньо короткий термін звучання пісні втілити повноцінну художню картину, яка в свою чергу, повинна логічно вписатися в загальний колорит концерту. При цьому неможна забувати про творчу індивідуальність кожного виконавця. Тобто виникає ще й аспект міжособистісного контакту виконавців та їх стилів, їх характерів тощо.

Тобто, виникає цілий комплекс компонентів, що складають основу для режисерського задуму та реалізації задуму виконавців. Така своєрідна комплексність – як мистецьких компонентів концерту, так і артистичного обдарування виконавців – і створює ту специфічну видовищність «систему експресивно-динамічних ефектів та прийомів» [2, с. 74], яка, знову ж таки комплексно, впливає на глядача.

Безсумнівно, що відеоряд постає певним супроводом музичного матеріалу, що змістовно збагачує та звеличує музику, допомагає реципієнту зануритися в справжню сутність музики. «Це породжує появу нового виміру існування твору, де відбувається формування його образного строю, уявлення й опанування музичного матеріалу у взаємозв'язку з конкретними образотворчими першоджерелами» [1, с. 67]. Окрім зазначених вище аспектів, хотілося б зацентрувати увагу на одному майже технічному моменті, а саме важливості єдиного метра та ритму в музиці та відеоряді. Коректний перехід у візуалізації музики створює певні проблеми тому що живе виконання завжди є унікальним, тому зміна кадрів повинна максимально чітко переходити із одного в інше при тому зберігаючи загальний концепт твору.

Отже, режисура естрадного концерту сьогодні є одним з найважливіших та найпріоритетніших напрямків вивчення та набуває розвитку окремого мистецького напрямку. Візуалізація відштовхуючись від музики стає певним наративом та потребує ретельного вивчення та опанування як зі сторони режисера так й виконавця.

Список використаних джерел

1. Каблова Т. Б. Золотий перетин як композиційний принцип трансмірності в музичній культурі [Текст]: монографія / Тетяна Каблова; Нац. акад. кер. кадрів культури і мистецтв. – К.: НАКККіМ, 2015. – 160 с.
2. Станіславська К. І. Мистецько-видовищні форми сучасної культури [Текст]: монографія / Катерина Станіславська; Нац. акад. кер. кадрів культури і мистецтв. – К.: НАКККіМ, 2012. - 319 с.